

Những Đóm Lửa Trong Tim

Là phụ huynh mới có con gia nhập Liên Đoàn Trường Sơn được hơn một năm nay, ông xã tôi và tôi không khỏi có những phút đầu bỡ ngỡ. Thế nhưng, trước lạ sau quen, các phụ huynh đi trước như anh Bình, chị Cindy, anh Bá Thành và chị Hằng, anh chị Hậu, anh chị Đức và Ngọc Diệp, chị Lê Lư, chị Yên, Trang, Ly Ly, Diệu Trâm, và nhiều phụ huynh khác nữa (xin lỗi tôi quên không nhớ hết) đón tiếp chúng tôi và các con thật thân tình như người trong nhà, chỉ bảo cho chúng tôi đủ điều. Các trường thì thôi khỏi nói, tôi phục các anh chị hết sức, ai cũng phải đi làm đầu tắt mặt tối cả tuần, ai cũng có gia đình, con cái và đủ thứ gánh nặng. Vậy mà các

anh chị bỏ rất nhiều thì giờ, tâm huyết để thương yêu, chăm sóc, và lo cho các hướng đạo sinh y như con ruột của mình, mặc dù tất cả công việc đều là tự nguyện, “volunteer” cả.

Thoạt đầu, các con tôi, 11 và 7 tuổi, đúng là bị “cưỡng bức” đi Hướng Đạo, vì chúng đi học cả tuần mệt mỏi rồi, lại thêm học đàn, học múa, học bơi, lại chơi trong chess club ở trường. Chủ nhật thì các con phải đi lễ, học giáo lý, chuẩn bị bài vở cho hôm sau. Chúng chỉ mong được một ngày thứ Bảy ngủ thả giàn, chơi games, và coi TV (một tuần tôi chỉ cho các cháu chơi games 1 lần). Thế mà 8 giờ sáng thứ Bảy đã bị dựng dậy, ăn uống, sửa soạn đến 9 giờ là phải đeo backpack đi ra công viên sinh hoạt. Nhà tôi ở khá xa, phải mất 40 phút mới đến nơi sinh hoạt. Các cháu sinh hoạt từ 9 giờ rưỡi đến 12 giờ trưa. Trong thời gian đó, phụ huynh cũng có nhóm riêng ngồi “tán dóc” đủ thứ chuyện trong nhà ngoài ngõ, chuyện kinh tế, chính trị, gạo xăng lên giá, nhưng phần lớn thời gian, đó cũng là dịp để chúng tôi trao đổi những kinh nghiệm dạy con và giúp cho con nên người hữu dụng.

Sau đó, các con tôi thích ứng rất nhanh với Hướng Đạo vì những sinh hoạt rất vui và bổ ích “chơi mà học, học mà chơi” mà chúng được các trường dạy bảo cho. Con trai tôi vốn tính ít nói, nhút nhát, nhưng chỉ sau một thời gian sinh hoạt khoảng 6 tháng và những lần đi cắm trại của Thiếu mà không có cha mẹ đi theo, đã trở nên dạn dĩ và có nhiều bạn hơn. Con gái tôi, vốn rất thích bạn và thích múa hát, thì như “cá gặp nước”, cháu kết bạn rất nhanh và không một sinh hoạt nào là vắng bóng cháu. Gia đình chúng tôi có thời gian “bonding” với các cháu hơn khi cùng ra park sinh hoạt, đi cắm trại, hoặc chở các cháu đi tham gia những hoạt động xã hội như Tết Trung Thu, Niềm mơ ước Giáng Sinh, Hội chợ Tết Nguyên Đán, hội chợ y tế... Những lần rửa xe gây quỹ giúp nạn nhân bão lụt thì con cầm vòi xịt nước, bố rửa xe, mẹ lau xe, em bé thì cầm biểu ngữ cùng với Liên Đoàn thật là vui không kể hết. Sau mỗi lần sinh hoạt, chúng tôi đều tìm dịp trò chuyện với con và tìm hiểu xem con em mình đã học hỏi những gì thêm. Chúng tôi rất vui khi các con, ngoài việc học thêm những kỹ năng mới bổ ích, còn có thêm sự cảm thông cho những người kém may mắn hơn mình và rèn luyện tâm hồn thêm hướng thượng.

Kỷ niệm những đêm đi trại với Liên Đoàn là những kỷ niệm thật đẹp. Chúng tôi hết đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác khi thấy sự tổ chức quá “professional” của các Trường và ban phụ huynh. Ai nấy làm việc thật nhịp nhàng với tinh thần tự nguyện. Những nồi phở, nồi cháo, nồi chè được nấu nơi đất trại rất dã chiến nhưng tôi bảo đảm ngon hơn bất kỳ tiệm ăn nào ở phố Bolsa, và được tất cả từ người lớn đến con nít chiếu cố tận tình. Mọi người, dù lạ, dù quen nhưng cư xử với nhau đầy tình thân ái. Đặc biệt nhất là thời gian suốt một tuần lễ ở trại Thăng Tiến 9 tại King City, trẻ con thì vui hết cỡ nói với những trò chơi hào hứng mỗi ngày, người lớn thì vui theo con, và còn vui “hơn” con nữa. Bằng chứng là con nít đến cỡ 10 giờ đêm là “gục” hết rồi mà cánh phụ huynh còn “ham vui”, đêm nào cũng ngồi đàn hát cho tới 1, 2 giờ sáng. Những ca sĩ “nghịch dư” nhưng ca hay “quá cỡ thợ

mộc” vì đã hát lên với tất cả tấm lòng. Những “khán giả” như chúng tôi thì được dịp thưởng thức miễn man những bài hát hay mà rất lâu rồi mình không được nghe. Bên ánh lửa trại bập bùng, với cây đàn thùng của anh Hưng, trưởng Hoàng và những tiếng hát quá hay của chị Hậu, Ngọc Diệp, Quỳnh Như, anh Thành, trưởng Linh, chị Cindy ... làm cho lòng tôi rung rung. “Anh vẫn mơ một ngày về, quê đâu yêu không còn Cộng thù...,” và rồi “Rồi ngày con lớn con đi xây tình người, thay cho cha già, thay cho mẹ hiền, suốt cuộc đời là bài ca đấu tranh...” Có phải chăng “lớp già” chúng tôi đang gởi gắm tất cả yêu thương và hoài bão của mình cho thế hệ con cháu của mình đang có mặt nơi đây. Mong rằng các con giúp cha mẹ những điều cha mẹ chưa hoàn tất để sau này các con được trở về xây dựng lại một nước Việt Nam tự do không còn chế độ Cộng Sản các con nhé.

Trong đêm cuối cùng của Trại TT9, tất cả người trong trại đều cùng ca vang bài hát “Việt Nam, Việt Nam...” và “Việt Nam Quê Hương Ngạo Nghễ...” Khi hát đến những câu “...Ta khuyên cháu con ta còn tiếp tục làm người. Làm người huy hoàng phải chọn làm người dân Nam. Làm người ngang tàng làm người phải vượt nguy nan, hỡi những ai gục xuống đứng dậy hùng cường đi lên...” Tôi đã ứa nước mắt khóc vì xúc động. Mà không phải một mình tôi khóc đâu nha, tôi nhìn quanh thì thấy rất nhiều “người lớn” khác cũng khóc. “Nam nhi chi chí” như ông xã tôi cũng len lén đưa tay chùi nước mắt.... Hình ảnh ánh lửa trại chói sáng sẽ luôn là “những đốm lửa trong tim” của mọi người chúng tôi để nhen nhúm lên những niềm tin và hy vọng vào tương lai, vào thế hệ con cái chúng ta sau này.

Đêm đã khuya, tôi còn viết lan man gì nữa đây nhì. Thôi thì kết thúc những điều tôi muốn nói với Hường Đạo, với Liên Đoàn Trường Sơn là xin cảm ơn tất cả các Trưởng, các Phụ Huynh, và các em Hường Đạo Sinh thân yêu. Các con tôi giờ thì mê Hường Đạo lắm rồi. Hường Đạo đã là một gia đình thứ hai của các em và sẽ là một phần không thể thiếu trong cuộc đời các em. Giờ thì tôi mới hiểu sao trưởng Khiêm, tức là cậu Út của tôi đã gắn bó với Liên Đoàn Trường Sơn trong suốt 30 năm trời. Do đó, khi nghe mẹ tôi (tức là chị Cả của cậu) chép miệng, “lâu rồi không thấy mặt cậu Út mày, lo đi Hường đạo không à, già rồi mà còn ham vui quá...” thì tôi lại vội vàng bênh vực cậu ngay, “Không phải cậu ham vui đâu má, nếu không có những người như cậu và vợ Tâm thì ai lo cho đám nhóc này, tụi nó sẽ cuối tuần chỉ biết chơi games với coi TV không thôi. Con phục cậu vợ lắm đó. Bữa nào má đi cắm trại một lần đi là má cũng thích luôn...” Mẹ tôi cười, “Biết rồi, chỉ được cái bênh cậu mày là giỏi. Má biết vậy nên mới biểu vợ chồng con và vợ chồng thằng Duy phải cho con đi hướng đạo theo chân cậu vợ đó biết không?”

Châu Tuấn
Phụ Huynh, LDHD Trường Sơn

